

Bodrog Miklós: Anyám

Mint ismeretlen veszedelmek őre,
vigyázó vággyal világít bele
gondfátyolozta, aggódó szeme
a láthatatlan, szigorú jövőbe,

sietős-sápadt arcán furcsa fény
verődik vissza: néma könnye reng,
mint messze tájon téli pír dereng
örök-fehér havasok tetején.

Pár ősze hajló hajsza kelleme
kemény sorsának fémjele talán,
és ahogy nézem: arca rezzen-e,

valami zúgó, végtelen zene
suhan, bűg s áttör lelkem ajtaján,
és visszhang szól a szívemben: anyám!

Bodrog Miklós: Csak egyszer

Munkába mentem. Fáradt motorok
vártak már rám a műhelyasztalon,
futott az idő, siettem nagyon.
Közel volt már az utolsó sarok,
mikor utamba akadályt lopva
munkát zenélő léptem ritmusát
valami hirtelen megállította.
Egy macska volt az – cseppet sem csodás,
zöld szemű s tarka, mint ezernyi más,
de hogy nyugodtan szaglászott felém
és nem szaladt el, valami ösztön
egyszerre arra vitt, hogy könnyedén
megsimogassam. Ott ült a kövön,
s szeméből hálás, furcsa fény parázslott.
Továbbmentem, de visszanézve még
láttam, ahogyan foltos, nagy fejét
a következő kedveskedést várva
a hideg kőhöz hozzádörgöli.
S e pillanatban belém nyilallt árva
embersorsoknak nagy nyomorúsága:
amíg lelküket szürkévé öli
a testvértelenség, s várják elcsigázva
a koldusmód egyszer szerető kezét,
s amikor többet kellene már adni,
hogy nem tudok mellettük megmaradni –
sorsukra hagynom őket hogy lehet?

Bodrog Miklós: Ima az Isten műhelyében

Nagyon formátlan lehetek, Uram,
hogy annyit sajtolsz, annyit kalapálsz,
míg látható lesz rajtam valami
a Te képedre formált emberarcból,
és jobban meg tudom majd hallani,
hogy mit tanítasz életről és harcról,
mert nekem ugyan jó gyakorlatom van
a bűnbánatban és szóban, azonban
az engedelmisségben már kevésbé.
Ha szétszórt szívet kovácsolsz egésszé,
fájdalom nélkül nem megy az, tudom,
a nemesfém sem tisztul meg magától,
még cserép sem lesz a föld agyagából,
hanem csak tűzben, keserves úton,
s a búzát is, ha meg nem őrölik,
nem lesz belőle majd az asztalon
dús, éhezőket váró kenyér –
jó néhány éve így tapasztalom.
S nem is csodálom, hogy mindig elér
kíméletlenül sújtó pörölyöd,
mikor keményen pusztítod, ölöd,
gyilkolod, ami nem tetszik Neked;
megvallom: sokszor sulykoló kezed
vajmi kevésbé kellemes nekem,
és forró levegőjű műhelyedből
már rég megszöktem volna, Istenem,
de tudom, hogy ha formálsz valakit,
bár tűzön-vízen, keserveken át,
de kezéd abból embert alakít.

Bodrog Miklós: Egészen új

Mindig valami új kell... mert ha nincs,
szárad a szív, és nem tudja, mi baja.
Milyen rakéta dobja életünk
mindig új perc remény-karjaiba?

Mindig valami új kell. S milyen új?
Tessék, itt van átmázolt tegnapod.
Szedd össze múltad jobb darabjait,
fényesítsd, toldozd, hátha megkapod,

amire oly rég szívrepesve vársz,
amitől frissé pezsdül életed,
ami a rozsdát kirázza belőled,
amire nézned mindig érdemes.

Vagy más a vágyad? Tán megrendelésre
kívánságlistád végleg teljesül?

S ha körülbástyáz szem-száj ingere,
új leszel talán magad is belül?

Nem sikolt benned többért valami,
hogy magad légy más, új, egészen új,
mint a teremtés hajnalán a szél,
melyből a Lélek lehelete fúj?

Tisztán, egészen új szeretnék lenni,
élethosszig, megunhatatlanul.
Fürge szerszám a Mester nagy kezében,
mely napról napra új leckét tanul.

Bodrog Miklós: Sírni tudásért

Hogy nyerjenek vigaszt, kik elfelejtettek sírni?
Ha berozsdált könnyeik zsilipje,
ha félnek szemük sós esőjétől,
nehogy tisztábban lássanak utána?

Ha tilos gyengének lenni,
a csend üvölt az égre,
s a szervek kiáltanak.
Lehetsz elesett, csak ne tudj róla,
el ne ejtsenek.
S az érzelmekről – melynek nincsenek –
ne legyen disputa.
Őserdő a test, elbújhatsz tüneteiben.

Vagy szerezd vissza magadnak a sírást,
születésed kallódó ősjogát,
Achillész és Dávid szemének patakját,
mert könnyek nélkül mosdatlan a szív.
Merj gyöngének lenni magad s Gazdád előtt.
Boldogok, akik sírnak.
A vigasztalás az övék.